PLAMENČEK

POD SVOBODNIM SONCEM

Breznica, september '09

LETO 16, št. 4

KDOR IŠCE, TA NAJDE

KDOR IŠČE, TA NAJDE	**2**
BESEDA PLAMENČKA	**3**
ZA DUHOVNI NAPREDEK	**4**
BAGIRIN KOTIČEK	**5**
Tabor VV	5
PLAMENČEK PRIPOVEDUJE	**8**
Tabor IV	8
Tabor klana S3	11
Taborna šola Pripravnik 2 – Hostniki z jezera	16
Metode IV	17
Poslovilni svet vodnikov	18
RADOVEDNOST JE LEPA ČEDNOST	**19**
Kaj je o življenju v naravi rekel Robert Baden Powell	19
Skavtske znamke	20
PREDSTAVLJAMO VAM	**21**
Irena je uživala na Nizozemskem	21
KAJ STE REKLI	**24**
ZA MALE SIVE CELICE	**27**
Kako se uči sklepati na praktičen način	**28**
MALO ZA ŠALO	**28**
Fran Milčinski: Butalski policaj in Cefizelj	30
DOGODIVŠČINE VOLČIČA JANEZKA	**32**

Plamenček *je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.*

Uredniški odbor:
- glavni urednik: **Luka Pavlin**
- odgovorni urednik: **Tone Špendov**
- tehnični urednik: **Domen Lukan, Mirjam Resman**
- urednica za PP: **Valentina Lužnik**
- urednik za IV: **Mišo Lužnik**
- urednica za VV: **Tajda Šimac Turk**
- ostali sodelavci: **Anja Lužnik, Katja Čop, Dominik Gerdej**

BESEDA PLAMENČKA

Sonce postopoma izgublja svojo moć, listi spreminjajo svojo barvo in odpadajo z dreves, dopusti so pri kraju, ljudje pa spet tekamo sem in tja, kot nam pać naroča naš vsakdanjik. Ko smo ponovno srečali svoje prijatelje in znance, smo si spet imeli kaj povedati. Ena od tem takšnih pogovorov bile gotovo tudi dogodivščine poleti. Tudi skavti smo, tako kot vsako poletje, imeli razne tabore, voditelji pa so se udeležili različnih tabornih šol.. Nekaj skavtov iz našega stega se je spet potrudilo in zbralo svoje vtise v raznih člankih, ki si jih lahko preberete v tokratni številki, kjer najdete tudi intervju z glavno urednico Skavtiča, poslovilna pisma popotnikov, ki so z letošnjim letom začeli svoje voditeljske kariere, križanko za kratek čas in seveda strip o Janezkovi dogodivščini.

Tokratna številka je zame in Plamenčkovo uredništvo nekaj posebnega, saj jo je zadnjić uredila takšna zasedba. Iz uredništva se poslavljata odgovorni urednik, Tone, ki je s Plamenčkom sodeloval od leta 2005, in Domen , ki se nam je pridružil nekaj mesecev kasneje, vendar je kot tehnični urednik pri Plamenčku sodeloval že prej. Obema iskrena hvala za njuno pripravljenost.

Ob koncu se moram zahvaliti seveda vsem skavtom, tako urednikom, kot tistim, ki so med letom pisali članke za Plamenček. Hvala za vašo pripravljenost in trud. Upam, da bomo v tem skavtskem letu sodelovali vsaj tako dobro, kot smo v letu,l ki se je pravkar izteklo.

Prijetno branje in lep pozdrav do decembra

Luka, glavni urednik

ŽIVI BOG

Bog je živi Bog! Med nami živi. Kot brat, kot sestra. V vsakem človeku ga lahko prepoznamo. Še več, kot dobri kristjani in zvesti skavti je iskanje Boga naše poslanstvo.
Molitev je živa vez, "hitra nebeška linija". Ne predstavljam si prijateljstva brez pogovora, zaupanja, medsebojne pomoči, hvaležnosti in veselja. Podobno je v prijateljstvu z Bogom. Skavti to dobro veste, tudi ko se pogovarjate z Njim! Volčič moli: "Naj te srečam v vsakem jutru in večeru, … naj te ljubim v vsakem človeku …" Izvidnik in vodnica te prosita: "Da bo imela moja mladost po vseh gorskih stezah Tebe za Prijatelja …" Popotnik in popotnica te prosita za velikodušnost in izpolnjevanje tvoje svete volje. Voditelj pa prosi blagoslova za vse in se ti ves izroča!
Za sebe Bog vsega tega ne potrebuje. Naše življenje pa je lepše in čistejše, ko sprejmemo Boga za Prijatelja, ko Mu povemo svoje grehe in ga prosimo odpuščanja, ko sprejmemo Njegovo ljubezen in Njegov mir in ga ponesemo v svet.

Naloga:
- **VV:** pobarvaj monštranco z Najsvetejšim,
- **IV:** preberi Lk 12,22-31 in napiši, kaj ti odlomek sporoča,
- **PP:** vprašaj Gospoda, kaj je Božja volja zate v življenju,
- **SKVO:** svoje skavte pelji v cerkev - skupaj se pred tabernakljem izročite Bogu,
- **starši:** zahvalite se Gospodu za … in mu povejte za svoje stiske.

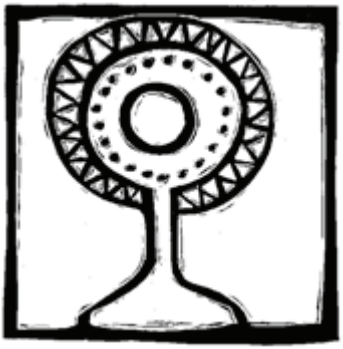

v molitvi z vami s. Urša, Vztrajna Sova

TABOR VV

Z našimi volčiči smo se letos odpravili na tabor v Podbrezje. Najprej smo se dobili pred našim brlogom, začeli dan z volčjo molitvijo in se nato odpravili dogodivščinam naproti. Po pol ure vožnje smo se zbrali na obrobju Podbrezij. Razdelili smo se v dve skupini in smo morali najti pot do našega začasnega brloga s pomočjo slik. Vsaka skupina je imela drugačno pot. Kmalu smo ugotovili, da nas pot vodi do čudovite cerkvice na hribu, in kmalu nam je postalo jasno, kje bomo ta čas bivali.

Kmalu po tem, ko smo se utaborili, smo se znašli v deželi, ki je pripadala Zverinicam iz Rezije. Deželo so nam predstavili Boter Volk, Botra Lisica, Polžek in Zajček. Kot se za nas skavte spodobi in na tradicijo zverinic smo izobesili tudi našo skavtsko zastavo. Ko smo bili sprejeti v deželo Zverinic iz Rezije, smo se najprej okrepčali z okusnim kosilom, in igre in delavnice in preizkušnje so se začele. Poleg spoznavanja naših gostiteljev smo tudi spoznavali kulturo, tradicijo in življenje naših izseljenih rojakov. Vsaka skupina je imela svojo predstavitev. Prva skupina je imela Slovence v Avstraliji, druga Slovence v Italiji in tretja Slovence na zahodu (Argentina).

En dan smo šli na potep do reke, kjer smo opazovali naravo in se sproščali ob izdelovanju obročkov za na rutke in zapestnic. Nekateri fantje se niso mogli upreti osvežitvi v reki in metanju kamenja v reko. Čas je hitro mineval in ko so se nam pridružili ribiči, smo se odločili oditi nazaj v začasni brlog, da jih ne bi preveč motili. Bodoči izvidniki in vodnice so nam naslednji dan pripravili igro z veliko fizičnimi preizkusi. Med njimi ni manjkalo sklec, Lavrencije in teka okoli

cerkve. Kljub temu, da smo bili zvečer utrujeni od popoldanskega napora, pa nam je ostalo še veliko energije za zabavni večer in za obisk posebnih gostov. Obiskal nas je sicer gospod Fižolček in trop misic. Ker nam je letos vreme malce zagodlo, smo se morali zadovoljiti z notranjostjo našega brloga: izdelovali smo sveče iz voska, šivali smo živalice iz Rezije iz filca, imel pa smo tudi priložnost, da smo si ogledali par risank oz. prigod naših živalic iz Rezije. Ko je bilo malo boljše vreme, smo šli do bližnjega gozda in smo nabirali dračje in veje za večer. Nameravali smo namreč peči hrenovke in twist. Med nabiranjem smo naleteli na marele, ki so bile zelo okusne. Gobe smo namreč očistili in spanirali ter jih pojedli za malico, bile so odlične. Ko smo prispeli nazaj, se je vreme poslabšalo, zato smo večerjo zamenjali in smo prestavili peko na naslednji večer.

Prav tako nas je obiskal župnik in Podbrezij in nam povedal malo zgodovine in pomembnosti cerkve in kraja, v katerem smo bili. Volčiči so se pri naštevanju svetnikov in njihovega življenja zelo izkazali in nas, Zverinice iz Rezije, prijetno presenetili. Imeli smo tudi priložnost ogledati si legendo o Taborniški Urški. Zadnje popoldne smo imeli test o znanju Slovenije in Slovencev. Zvečer pa nam je bilo vreme naklonjeno in smo lahko pekli hrenovke in twist. Naslednji dan smo se z župnikom odpravili na krajše romanje na Brezje. Med hojo pa nam je župnik tudi razložil pomen vsake kapelice, ki smo jo na poti srečali. Na našem taboru pa tudi ni manjkalo glasbe, petja, hrane, piškotov in zabavnih dogodkov ter igranja nogometa.

Kaj so rekli volčiči o našem taboru:
"Najbolj všeč mi je bil nogomet na poletnem TABORU!"

Matija Legat

"Zadnji volčji tabor v našem življenju je bil zelo naporen in zabaven.
Najboljše je bilo, ko smo pekli hrenovke in šivali lutke. Če bom voditeljica pri volčičih, jih bom naučila zakuriti ogenj, delati obročke za na rutko, volčjo postavo, narediti bivak …
Svoje otroke bom pa naučila, kaj je pametn uzet na volčji tabor!"

Lucija

Po petih volčjih taborih več ali manj "zunaj civilizacije", smo letos doživeli čisti preobrat. Vsak večer smo si ogledali en del Zverinic na velikem platnu, sproti smo lahko pogledali tudi fotografije dneva, med delavnicami smo poslušali glasbo iz računalnika...
Ja pa hvala Tininim staršem, ki so nas razvajali s sladkarijami!
Vseeno pa je bil tabor tudi klasično skavtski - skupno smo šli nabirat drva za rdečo rožo. Ke je kazalo da bo bež, smo se vsi zavili v šotorke in cerade :) kar je zelo zanimivo izgledalo - še zlasti, ker potem sploh ni bilo dežja ...
Pekli smo hrenovnke in twist, igrali nogomet, izdelovali sveče, barvali polžje hiške, pletli zapestnice...
Zadnji dan pa smo odšli na romanje na Brezje. Naše volkuljice, ki odhajajo v četo so uspešno prestale preizkus - celo pot so nesle svoje nahrbtnike. Ostali so jih zložili v avto Tininih staršev. Čestitamo in srečno v četi!

Barbara, Skrbna čebela

TABOR IV

PONEDELJEK, 20. 7. 2009

Pred prelepim ponedeljkom pakiramo. Pripravimo potrebne programske pripomočke. Potrebne potrebščine postavimo pred parkirni prostor. Po prenaporni prehojeni poti popijemo pomarančno poživilo. Potem postavimo prenočišča. Pripravimo pojedino. Pojemo pojedino. Pomijemo popackano posodo, po pretečenem polnočnem programu preidemo pod pano.

TOREK, 21. 7. 2009

Torekje tekel tekoče. Teklismo točno tristo tisoč tisočink tampo tamkajšnjem travniku. Tudizajtrknamje teknil. Takosmo tabor takoj temeljitopospravili ter tjagor trizastavedvignili. Tistidan tudi tabornezgradbe trdnopostavimo. Ta tempoje temeljitohiterbil. Tabordelalismokotv tovarni. Testenine teknilesonamzatosilnozelo. Takoj tečemodo tamkajšnjegaigriščainseigramomeddvemaognejmas takomočno tekočim tempom. Tudi turšca trudno trpelaje. Tudi twisthrenovke teknilesonam.

Tišina, tema takoj.
Tako tekel torekje.

Trudili to tudi tipkati.

TONEC :)

PETEK na K, 24. 7. 2009

Ko smo končno končali s stražo, smo naredili krog. Med igro 'met kladiva' smo čakali na tiste, ki so ponoči kradli zastavo (vsi so bili ujeti) in medtem vrgli dve kladivi v koruzo. Ker nismo pričakali nočnih tatov in tudi enega kladiva nismo našli, smo šli zajtrkovat. Ko smo končali z zajtrkom, smo si oblekli kovaška oblačila. Ko smo začeli smo se razdelili v kupčke in začeli kovaško pot (šli smo po rudo, da bi popravili škodo, ki je čez noč nastala v vasi). Sledili smo potnim znamenjem na kolovozu in nabrali stvari za odprtje kovaškega vigenjca. Ko smo končali kovaško pot po kolovozu, nas je pričakal grof.
S kovaškimi igrami smo pridobivali kovane žeblje in sami, namesto kuharice, kuhali kosilo. Po končanem kovaškem kosilu smo izdelovali kladiva, s katerimi smo zabijali kovaške žeblje.

Ko smo končali, smo šli postavljat jez (da bi bila vas obvarovana pred nadaljnjimi poplavami).
S postavljanjem glavnega ognja pa smo si prislužili še večerjo, ki smo jo kuhali namesto kuharice.
Ko smo končali krasno večerjo smo začeli kovati kovaške ladjice, ki smo jih spuščali po "Kroparici". Kmalu zatem smo dobili kovaške diplome in postali kovaški mojstri. Nato smo šli spat.

Lucija, Skrivnostna žolna
Janja, Dobrovoljna pižmovka
Polona, Radovedna pižmovka
Gašper, Zagriženi pingvin
Kristjan, Pozabljivi svizec

KRAJA ZASTAVE

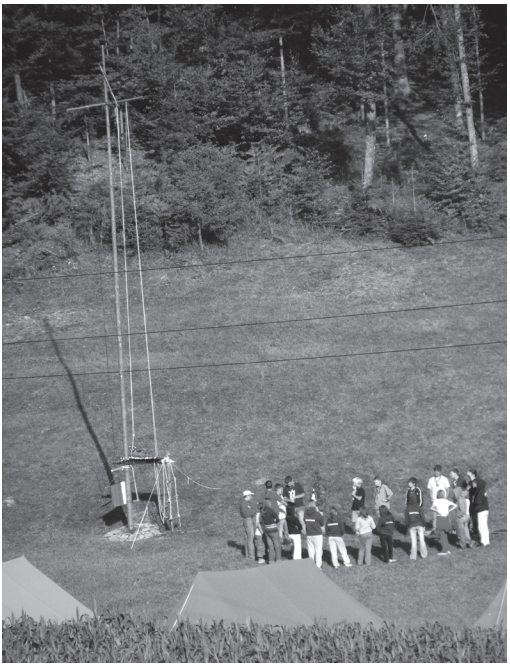

Čisto nobeno noč nismo imeli miru. Že prvo noč so nas napadli fantje pod vplivom alkohola. K sreči sta Mirjam in Simon vse uredila. Potem pa so se prikradli ponovno fantje iz Podblice, ki niso bili najavljeni. Eden si je zaželel hrenovke (nočni tat). Simon mu ni mogel dopovedati, da hrenovka ni največji problem, temveč to, da niso bili najavljeni. Ti domačini so prihajali vsako noč ter nikoli niso ukradli zastave, drugače pa je bilo s klanovci, ki so prišli samo dvakrat ter zmeraj jim je uspelo. Za odkupnino so zahtevali, da sestavimo piramido ter da dobijo zajtrk. Med potepom so se spet oglasili v taboru domačini, vendar

ker so voditelji slaba straža, jih je bilo strah.
Predzadnjo noč pa so v dežju kradli zastavo klanovci. Spet jim je uspelo, za odkupnino pa so hoteli le zajtrk.

Gašper S., Jana, Urban Ž., Pia

Še utrinek zaključne maše

Na našem tabornem prostoru smo se zbrali pred tednom dni. V času našega bivanja v taboru nas je vodil duh kovaštva preteklih dni. Spoznavali smo življenje kovačev, njihove spretnosti in križe življenja ter njihove običaje. Tako smo se v tabornih dneh pomerili v kovaških spretnostih in se izučili za potrjene kovaške mojstre.

Našo kovaško vas so vsak dan ponoči obiskali dolgoprsti gostje in naše straže so napenjale vse moči, da so pokazale svoje najboljše spretnosti in bile zelo velikokrat uspešne v obrambi tabora.

Mi kovaški vajenci smo v tem času za en dan odšli po svetu ter si poiskali prenočišče pri dobrih ljudeh okolice.

Življenje v naši kovaški vasi je zmotilo tudi slabo vreme, kar pa ni ustavilo našega kovaškega duha. Dokončali smo svoje šolanje, pri tem zelo uživali, kot najpomembnejše pa utrjevali odnose z bližnjim in se učili za življenje.

Ena KOVAŠKA skupinska!

TABOR KLANA S3

Popotovanje od Postojne do slovenske obale, 12.–18. 7. 2009

1. dan

Na sončno nedeljsko popoldne smo se člani Klana S3 odpravili na težko pričakovani potovalni tabor. Tokrat smo se odločili, da gremo z vlakom do Postojne, od tam naprej pa peš (malo smo si pomagali z javnim prevozom) na obisk k morju. Vožnja na vlaku nam je kar hitro minila, potem pa nas je čakal še malce daljši sprehod do Prestranka. Kljub začetnim težavam z orientacijo smo do večera prispeli do našega prvega prenočišča. Po okusni večerji in zanimivem tabornem večeru s kvizom smo se počasi »zbasali« v spalne vreče. Prvo noč smo spali bolj slabo, saj je proti jutru postalo zares hladno.

Prikupno zmedena kanja

2. dan

Zjutraj smo vstali okrog sedmih, razen Eve, ki je imela rezultate mature. Nato smo pospravili in odšli proti železniški postaji. Na poti smo se ustavili še v trgovini. Na postaji smo imeli zajtrk in si v WC-ju umili zobe. Nato smo se odpeljali z vlakom in se nato odpravili peš na pot. Hodili smo vse do dvanajstih, ko smo prispeli do Škocjana. Sledil je ogled Škocjanskih jam, kjer nihče ni preveč užival, ko smo izvedeli, da bomo prehodili 4 km jame. Po ogledu smo si pripravili kosilo, nato pa se je Zalar odpeljal domov z avtobusom, ostali pa smo krenili proti Lokvam. Tam smo si poiskali prenočišče na travniku, nato pa odšli v bližnjo oštarijo na večerjo. Zvečer smo dobili še obisk in Sežane, nato pa smo po programu šli spat.

Šaljivi merjasec

3. dan

V jutru smo se zbudili in ugotovili, da se nekateri očitno ne nahajamo več tem, kjer bi se morali, saj nas je naše ''ravno'' ležišče malce usmerilo navzdol. Po zajtrku smo se odpravili naprej osvajat nove cilje. Prvi je bila Lipica, kjer domujejo slavni konjički lipicanci. Ti so dokazali upravičenost avstrijskega boja za njihovo lastništvo, saj so tudi nas navdušili s svojim stasom. Pot smo nadaljevali proti Bazovici v Italijo. Med potjo se je zgodila manjša nesreča s slavnim medom. Ta je izkoristil nezaprtost in se pocedil v svobodo. No ja, svobodo, bolje rečeno v Alešev nahrbtnik s programom. Tako smo ostali brez programa, Aleš pa brez ruzaka. Po tem pripetljaju smo se odpravili naprej, kjer smo srečali še ta prave

divje svinje. Po kosilu in umivanju smo ugotovili, da smo dokaj utrujeni, čaka pa nas še dolga pot. Tako smo prišli do ideje, da obstajajo tudi druga sredstva prevoza, kot na primer avtobus. Sicer nihče od meščanov/vaščanov še ni slišal, da bi peljal na slovensko stran, vendar se nismo dali. Poklicali smo ljudi, ki so v civilizaciji in v stiku z moderno tehnologijo ter tako izvedeli, da naj bi peljal nek avtobus čez uro in pol približno. Tako nam je ostalo še nekaj časa, ki smo ga preležali v zavetju kotičkov senčke, ki smo jih našli na ulici. Nato je prišel ta izjemen trenutek, ko smo zagledali avtobus in nam razveselil obraze. Tako smo ga zavzeli in se s spremljavo slovenske narodno-zabavne glasbe odpravil v rodno grudo. Med potjo smo prečkali še črto, ki uradno razmejuje tuja in naša tla. Za hipec nas je malce zaskrbelo, saj smo pozabili, da so ti ''mejni možje'' ob tistem času kdaj pogledali tudi kakšen dokument. Naši so se namreč nahajali nekje v nahrbtnikih, ti pa so bili v prtljažniku. Vendar stric na našo srečo ni zahteval pregleda, kar je pomenilo, da lahko prosto nadaljujemo pot naprej v Kozino, ki je bila zadnji cilj ta dan. Odpravili smo se proti železniški postaji, saj se nam je kasneje pridružil še Blaž. Med iskanjem postaje smo malce ''zalutali'' oziroma bolje rečeno po neki frazi: ''Šli smo okoli riti v varžet.'' Ko smo prispeli, smo ugotovili, da nam kraj ustreza, saj je imel vse, kar si klanovec na potovalnem taboru želi: dokaj ravno površino, vodo ter tisti prostor, kamor gre še cesar peš. Tako smo se utaborili na železniški postaji. Vmes so nas obiskali policaji in nam malce pospešili utrip srca, vendar so ugotovili, da smo pač skavti in ne neki malopridneži in se tako odpeljali naprej. Mi pa smo lahko mirno zaprli naše očke in odplavali v sanje.

Flegmatična želva

4. dan

Splošno mnenje je, da je izredno težko dobro spati le nekaj metrov stran od železniškega tira, na pesku in pod milim nebom, vendar nam je uspelo. Sama lahko priznam, da je bila to prva noč, po kateri sem se zbudila naspana in spočita. Na železniški postaji smo bili ta dan že stari znanci in nam tako ni bilo problem okupirati železniški wc za jutranje potrebe osebne higiene.

Ob osmih smo odšli na vlak in se odpeljali iz Kozine do Kopra. Pot je bila zanimiva, saj smo skozi okno lahko opazovali skrite, tipične primorske vasice in njihovo čudovito pokrajino. V Kopru smo najprej odšli do najbližjega trgovskega centra. Tam smo zavzeli en parkirni boks in pojedli res dober zajtrk. Ponovno smo zavzeli javni wc, tokrat v Kopru v Mercator centru, kjer smo pomili posodo in se najbolj zagnani že preoblekli v kopalke, saj je že dišalo po morju.

S polnimi nahrbtniki smo se odpravili Izoli naproti. Pot smo zaradi tavanja po ozkih uličicah Kopra močno podaljšali. Naš vodič namreč ni bil preveč zanesljiv. Sonce je z vsakim trenutkom vedno bolj pripekalo in smo zato vsi izmučeni in prešvicani prikorakali v Izolo.

Najprej smo odšli do župnišča, da bi nas tam prijazni ljudje sprejeli, vendar ker tega nismo bili deležni, smo odšli na plažo, kjer smo bili za marsikoga atrakcija dneva. Po večurnem kopanju in zabušavanju v senci borovcev smo si skuhali kosilo.

Po kosilu sem skupaj z Valentino odšla po Izoli, da bi našli primeren kotiček za našo nočitev. To delo ni bilo niti malo enostavno, vendar nama je uspelo. Čisto po naključju sva spoznali trenutno upraviteljico župnišča, ki nama je z veseljem ponudila pomoč. Tako smo dobili mladinsko sobo, ki se je nahajala v cerkvi, nad zakristijo.

Proti večeru smo dobili obisk. Na taboru se nam je pridružil Janez in prijatelja, ki sta ga pripeljala do morja. Skupaj smo preživeli taborni večer ob morju, ki smo ga posvetili predvsem naši zlati maturantki in petju različnih pesmi.

Okoli enajste ure smo odšli v našo sobico, kjer smo kmalu vsi zaspali.

Potrpežljiva kanja

5. dan

Dopoldne smo preživeli na plaži v Izoli, ker smo plavali in se žgali na soncu. Kar na plaži smo si skuhali kosilo (pečene hrenovke) in dišalo je daleč naokrog. Popoldne, tam okrog petih, smo se odpravili na pot. Šli smo do Portoroža. Ko smo prispeli tja, je bilo že kar pozno in tako smo se odločili, da bomo za

prenočišče vprašali pri tamkajšnjemu župniku. Na žalost nam ni mogel nuditi prenočišča, saj nihče ne sme spati zunaj na vrtu zaradi zakonov. Hišo pa je imel tudi zasedeno z mladimi, ki so bili na mavričnih počitnicah. Nam je pa dal na razpolago neki travnik pri bivšem župnišču, vendar je rekel, da moramo biti čisto tiho, ker drugače bomo lahko imeli probleme z redarji. Tako smo se odpravili do prenočišča. Bili smo tiho kot miške, še baterije si nismo upali prižgati, le na hitro smo se odpravili v spalke. Seveda pa to še ni bilo vse. Da je bilo še bolj zanimivo, je bilo tam polno mravelj, teren je bil ves naguban, tako da nam je bilo zelo neudobno. Ampak saj smo skavti in smo potrpeli. Zjutraj pa smo se odpravili novim dogodivščinam naproti.

Srečna kanja

6. dan

Jutra smo se po mojem mnenju vsi razveselili. Ne le iz strahu pred inšpekcijo, policijo, neprijaznimi sosedi ... nekateri tudi zaradi skrajno neanatomsko oblikovane podlage, na kateri smo samo približno spali. V rekordno kratkem času smo pobrali šila in kopita in jo ucvrli čim dlje od tam. Naše razpoloženje se je izboljševalo premo sorazmerno z oddaljenostjo od tiste turistične srhljivke in ob morju smo nadaljevali pot. Ker smo že bili vajeni prehoditi tudi 23 kilometrov v

enem dnevu, seveda tistih nekaj do Pirana ni bilo omembe vrednih. Kmalu smo se torej znašli na Tartinijevem trgu in, ker se iz izkušenj učimo, smo si tokrat prenočišče poiskali že dopoldne, nato pa se brezskrbno odpravili na plažo. Posebne (po) hvale vredna je streha iz t.i. "plaht", ki smo jo postavili z veliko mero iznajdljivosti – IV-jevski duh v nas še ni zbledel. Dobili smo tudi obisk iz domačih krajev in okolice. Celodnevnemu kopanju, sončenju, spoznavanju novih prijateljev (za več informacij vprašajte naše zrele in odrasle fante) … je sledil bolj uradni del. Štirje klanovci so se odločili, da bodo zapustili varno zavetje klana in se podali v nekoliko drugačne, a še vedno skavtske vode. Vsak posebej so odšli v puščavo, ostali pa smo ob morju načeloma razmišljali ob odlomkih iz Svetega Pisma, ki jih je izbral vodja protokola. Nato so sledili odhodi. Potekali so v prijetnem oljčnem vrtu na hribu nad Piranom. Tako kot so bila osebna in zgovorna pisma odhoda, so bile take tudi naloge za odhodnike in njihova pesmica oz. navodila za nas. Sledila je še slavnostna lubenica in slikanje, nato pa povratek na obalo, kjer je nekaj korenjakov še enkrat namočilo svoje krake.
Potem pa je že prišel čas slovesa za obiskovalca in dva klanovca, najbolj vztrajni pa smo si privoščili še kebab na Tartinijevem trgu. Okrog 23. ure smo se odpravili k minoritom, ki so nas sprejeli že dopoldne, in si prenočišče prislužili s pospravljanjem stolov po koncertu. Veseli, da imamo streho nad glavo, smo izkoristili še kopalnico, nato pa nas je kaj kmalu premagala teža dogodkov (in nahrbtnikov) zadnjih dni.

Zabavna vidra

7. dan

Zadnje jutro na našem taboru je prineslo spremembo. Celotni tabor sta nas spremljala sonce in vročina, zadnji dan pa smo dočakali burjo in dež. Dokaj hitro smo se spravili iz spalk, pospravili sobico in se zahvalili za gostoljubje. Preko Tartinijevega trga, ki ga morje še ni poplavilo (ni pa dosti manjkalo) smo odšli na avtobusno postajo, od koder smo se odpeljali v Koper na železniško postajo. Tam smo si privoščili zajtrk, nato pa nas je čakala dolga pot z vlakom proti domu. Ob tem, ko smo se vozili tudi mimo krajev, ki smo jih na našem taboru že obiskali, smo se spominjali dogodivščin tega tabora in preteklih let. Veliko lepega smo doživeli skupaj. Za mnoge je bil to zadnji klanovski tabor, ostali pa se bomo v pomlajeni zasedbi jeseni ponovno odpravili novim klanovskim dogodivščinam naproti.

Igrivi Rogač

Taborna šola pripravnik 2 »HOSTNIKI Z JEZERA«

V ponedeljek, 10. avgusta, smo se zbrali na Bohinjski Beli mladi skavti z vseh koncev Slovenije, da bi začeli TŠ Pripravnik. Sprejela sta nas odgovorna voditelja Danijel in Nataša in nam že takoj dala nalogo, da poiščemo še ostale člane SVODA. Po začetnem spoznavanju smo se že odpravili na pot, ki ni bila lahka. Kar nekaj časa smo grizli kolena in nato končno prispeli do prostora, kjer nas je čakalo prvo predavanje in pa seveda kuhanje kosila. Ko smo se okrepčali in spočili, smo odšli na drugi del poti.

Naš cilj je bila čudovita jasa, obkrožena z gozdom. Tam smo imeli zmenkarije, si postavljali bivake in kuhali večerjo. Zvečer je sledila posebna sveta maša, ki smo jo imeli v majhni sobici tamkajšnje hišice. Vse je bilo prašno in umazano, a je bila maša zato še toliko bolj zanimiva. Po maši pa je sledila ceremonija, kjer smo vsi dobili rutice taborne šole. Po zaključku je sledila še preverba in nato spanje. Ponoči so bili naši bivaki na preizkušnji, saj je deževalo, ampak smo svoje delo dobro opravili in ostali suhi do jutra. Drugi dan smo pot nadaljevali po Pokljuki in zvečer prispeli do Koprivnika (majhna vasica), kjer smo spali pod streho pri tamkajšnjih gasilcih. Zvečer smo imeli veliko igro, ki so jo voditelji super pripravili. Naslednji dan smo se spustili do Srednje vasi pri Bohinju in tam opravili služenje. V tamkajšnjem domu za ostarele smo se razdelili po skupinah in opravljali različna dela. Fantje so pospravili in uredili okolico, dekleta in

Matej pa smo odšli med ostarele in jim polepšali popoldne. Zvečer smo bili vsi zelo navdušeni nad delom in služenje je bilo res super. Po večerji smo imeli še predstavitev Poverjeništva za mednarodne odnose. Postlali smo si na seniku in sladko zaspali. V četrtek smo se odpravili do bohinjskega jezera, se tam kopali, imeli sveto mašo in predavanja ter si skuhali zelo dobro kosilo (njoke in sirovo omako … mmmmm kako diši). Preostanek poti pa smo prehodili v samoti, saj smo imeli puščavo, ki sta jo DA imenovala Pot prijateljstva. Tako, prišla je še zadnja skupna noč. Taborni večer smo podaljšali in skupaj peli ter se zabavali. Zadnji dan smo vse lepo pospravili in taborno šolo zaključili s sveto mašo. Pri maši smo dobili nazaj naše rutice in pa spominke na TŠ. Sledili so še objemi in pozdravi ter misel: »Saj se kmalu spet vidimo!«
Za konec bi rada še pohvalila SVOD. Bili so res super in so mi dali mnogo idej in predvsem navdušenja za začetek moje voditeljske poti.

Anja Lužnik, Srečna kanja

METODE IV

Kot vsak bodoči pripravnik za voditelja sem se tudi sam odpravil na taborno šolo, da se poučim o osnovah voditeljstva, skvatski metodi in drugih zanimivih stvareh.
Pri Zijalu ob Mirni Peči se nas je zbralo 46 udeležencev in 13 voditeljev. Po kratkem spoznavanju sem se znašel v vodu Čričkov. Izdelali smo si zastavico voda ter si postavili svoj jamboree. Ob koncu pa še vhod v naš veličasten tabor. Nato se je začelo naše učenje in priprava na voditeljstvo. Vsak dan smo imeli različna predavanja, na katerih smo se marsikaj naučili. Seveda ne smemo pozabiti tudi na zabavo, na različne igre, hece, pogovore in smeh. Imeli smo tudi čudovito skavtsko kapelico ob potočku. Tam smo se Jezusu priporočali in se mu izročali v varstvo. Imeli smo zares odličnega duhovnega asistenta Simona Potnika. Igrali smo veliko igro, pri kateri smo morali zbirati dobre lastnosti voditelja. Pri zbiranju se je izkazalo, kdo ima zares veliko iznajdljivosti in energije, da teče gor in dol in se bori proti slabim lastnostim. Seveda smo se, kot se za tabor spodobi, odpravili tudi na ogled vseh lepot okoliških gričev oziroma odpravili smo se na potep. Ne smemo pozabiti tudi na odlično in zelooo dobro hrano, ki smo si jo nekajkrat pripravili sami v naših vodovih kuhinjah, večino časa pa naši tehnični voditelji. Preživeli smo res čudovit teden, obkroženi s prelepo naravo, v krogu navdušenih

in vedno pripravljenih skavtov, ki komaj čakajo, da prestopijo prag in začnejo svojo voditeljsko pot. Upamo, da nas bo ostalo čim več na skavtski poti in da se še čimvečkrat srečamo na državnih srečanjih voditeljev.

Če si star 20 let, napolnjen s skavtskim duhom in si želiš doživeti odlično skavtsko izkušnjo, se ne obotavljaj, ampak se čim prej prijavi na naslednjo taborno šolo metode. Obljubljam ti, da ti ne bo žal. METODE so zakon!

Simon Gluhar, Vzdržljivi gams

POSLOVILNI SVET VODNIKOV, 25. 9. 2009

Gašper v elementu.

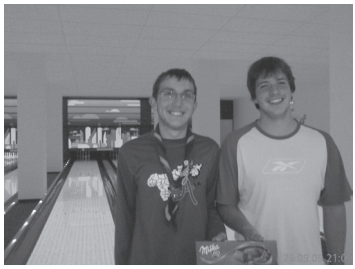

Naša zmagovalca z nagrado.

Pa še ena naša skupinska slikca po tolikih skupnih letih. Vedno je bilo pestro sodelovat z vami in ste super ljudje. Smo se skupaj veliko novega naučili na prav vseh področjih, vsaj jaz. Rada sem bla vaša četovodkinja.

BODITE PRIPRAVLJENI!

Mirjam, Ustvarjalno prikupna košuta

KAJ JE O ŽIVLJENJU V NARAVI REKEL BADEN POWELL?

Narava na vsako vrsto mladeničev učinkuje z močno privlačnostjo, čim odkrijejo njeno slast.

Povprečni pouličnjak bo, čim ga lov v naravi ne mika več, občutil domotožje po kinu in izložbenih oknih. Če pa je občutil čar življenja v taboru in če so njegove oči gledale čuda narave, tedaj bo postal mladi gorjanec, vitez kakor ga potrebujemo.

Napraviti njegova čutila dovzetna za govorico in življenje živali, za čar zvezdnega neba, vonj cvetlic, silo gorovij, sončni zahod, čudno smotrnost v življenju vsakega sesalca, žuželke ali plazilca in njihovo razmnožitev na milijone bitij iste vrste.
Na ta način lahko v dečku razvijemo: sposobnost ostrejšega opazovanja, nova čustva za ljubezen do narave, biološko znanje, pametno in samostojno umevanje spolnega življenja, v zvezi z doživetjem Boga in njegovega stvarstva.

Resnica je, da možje, ki so bili vzgojeni v civilizirani družbi, nimajo nobenega treninga, kjer bi se naučili, kako poskrbeti zase na planjavah, v divjini in v naravi, daleč proč od ljudi. Posledica tega je, da so, ko se odpravijo v divjino, popolnoma nemočni in imajo veliko težav in stisk, ki pa se ne bi pojavile, če bi se kot mladi fantje naučili skrbeti zase na taborih. Tako pa so samo skupinica neizkušenih novincev. Nikoli jim ni bilo treba prižgati ognja ali skuhati si hrane zase – vse to so naredili drugi zanje. Ko so doma želeli vode, so samo odprli pipo – zato niso imeli nobenega znanja o tem, da lahko najdemo vodo v puščavi, na travi, grmovjih ali tako, da kopljemo v pesku toliko časa, da se mokrota pojavi. Če so se izgubili ali niso vedeli, koliko je ura, so samo nekoga vprašali. Vedno so imeli hiše za zatočišča in v njih postelje za spanje. Nikoli jim ni bilo potrebno zgraditi zatočišča in prenočišč ali celo pripraviti svojih škornjev in oblačil.

Prav zato neizkušeni skavti pravijo, da se na taborih utrdijo. Vendar pa življenje na taboru za skavta, ki pozna igro, pomeni utrjevanje. Ve namreč, kako si narediti

življenje udobno na tisoč preprostih načinov ter v vsem tem toliko bolj uživa, saj dobro pozna nasprotje s "civiliziranim" življenjem.

In tudi tam, v mestu, skavt lahko naredi zase veliko več kot navadni smrtnik, ki se ni nikoli naučil poskrbeti za svoje želje in potrebe. Mož, ki mora opravljati raznovrstna dela, tako kot skavt na taboru, spozna, da v civilizaciji lažje dobi zaposlitev, saj je pripravljen prevzeti katerokoli delo.

Članek je vzet iz dokumenta Skavtstvo in življenje v naravi, ki ga je skvo stega Škofja Loka 2 pripravil za tabor voditeljev Glej daleč, ki se je odvijal leta 2006.

SKAVTSKE ZNAMKE ...

www.google.com

Mirjam, Ustvarjalno prikupna košuta

IRENA JE UŽIVALA NA NIZOZEMSKEM

V temle pogovoru boste spoznali Ireno, odgovorno urednico osrednje skavtske revije. Irena sodeluje pri različnih projektih na državni ravni, seveda pa najde čas tudi zase. Podrobnosti sledijo v pogovoru.

1. Najprej eno splošno vprašanje. Kaj si počela to poletje? Si se odpočila?
Nekaj je bilo učenja za izpite, ki jih kar ne zmanjka, in dela. Drugače pa sem vodila taborno šolo Metoda PP in 10 dni uživala na Nizozemskem. Pa še kakšna skavtska aktivnost se je našla vmes.

2. Poznamo te kot skavtinjo, ki sodeluje pri mnogih projektih na državni ravni, pa vendar vemo o tebi bolj malo. Nam lahko poveš kaj o sebi?
Kaj pa vas zanima? Sem študentka matematike in računalništva, poleg študija vodim seminarje in razne igre na Mladinskem cehu in družinskem centru Betanija. Če je čas, se usedem pa tudi za klavir in kakšno zapojem ter seveda razvajam svojo nečakinjo.

3. Nam lahko predstaviš še steg, od koder prihajaš?
Do pred dvema letoma sem bila aktivna v stegu Tolmin 1, zadnji dve leti pa je moj dom Nova Gorica 1 – steg Angelske vrtnice. Naša sivo-roza rutka predstavlja sivino mesta, ki ga poživljajo vrtnice in naša radoživost ter mladost. Steg šteje okrog 100 članov, moja trenutna vloga pa je stegovodstvo.

4. Že nekaj časa si, kot rečeno, aktivna na državni ravni. Na katerih področjih deluješ?
Sem članica regijskega odbora Primorske regije, tropa državnega vodstva PP, odgovorna urednica Skavtiča, vodim taborne šole in znotraj Poverjeništva za usposabljanje skrbim za področje mentorstva.

5. Sodeluješ tudi pri vodenju tabornih šol. Katere taborne šole si že vodila?
Letos je za mano peta izpeljana taborna šola. Vodila sem dve taborni šoli

Pota kot programska in odgovorna voditeljica, taborno šolo Bodoči voditelji kot tehnična, taborno šolo Pripravnik kot odgovorna in taborno šolo Metoda PP tudi kot odgovorna voditeljica.

6. Kako pa poteka priprava ene TŠ? Kaj vse je treba storiti?
Delno je to odvisno od tega, kakšno vlogo na taborni šoli imaš. SVOD taborne šole se ponavadi oblikuje in začne delati nekje marca ali aprila. Treba je izbrati traso taborne šole, razpisati prijave, pripraviti sam program taborne šole, pripraviti posamezne teme, kateheze, določiti rdečo nit, simbol … nato pa taborno šolo izpeljati in udeležencem posredovati kar največ znanja in informacij. Po sami taborni šoli pa je treba še izpeljati preverbo SVOD-a, preverbo z udeleženci in spisati poročilo taborne šole.

7. Skavti te verjetno najbolj poznajo kot glavno urednico Skavtiča, kjer sodeluješ že kar nekaj časa. Kako si prišla v stik s Skavtičem?
Za možnost sodelovanja pri soustvarjanju naše skavtske revije sem izvedela na enem od državnih srečanj voditeljev veje PP. Najprej sem pri Skavtiču sodelovala kot urednica rubrike Mineštra, zadnji dve leti pa kot odgovorna urednica.

8. Kdaj si postala glavna urednica osrednje skavtske revije in kakšne so tvoje zadolžitve?
Kot že rečeno sem odgovorna urednica zadnji dve leti, od novembra 2007. Moje zadolžitve ... potrebno je poskrbeti za letno načrtovanje revije, srečanja uredniškega odbora med letom (približno 5), koordinirati sam uredniški odbor, za vsako številko Skavtiča poskrbeti za prihod, lektoriranje in oblikovanje člankov ter seveda poskrbeti, da vsaka dva meseca izide nova številka Skavtiča. Pa skrbeti za celoten arhiv in finančno poslovanje revije (kar se tiče uredniškega odbora).

9. Kako poteka izid enega Skavtiča? Za kaj vse je treba poskrbeti? Kdo sodeluje pri tem?
Približno mesec pred izidom mi uredniki posameznih rubrik posredujejo svoje

članke, te je treba pregledati, da se ne podvajajo, da niso predolgi, in jih nato poslati lektorjem. Po prvem pregledu vse članke še enkrat pregleda glavna lektorica, nato pa jih skupaj s slikami pošljem tehničnemu oblikovalcu. Ta članke postavi, nato pa je treba pregledati še celotno revijo, preden se pošlje v tisk – da so notri vsi članki, da ni kakšne napake, da so stvari na pravih straneh … Potem pa gre Skavtič v tisk, kjer najprej izdelajo filme, nato pa revijo natisnejo, in iz tiskarne na pošto, kjer natisnejo naslove članov in nato vas Skavtič že čaka v vaših nabiralnikih.

10. Ali mogoče veš, kako priljubljen je Skavtič med skavti? Ga radi beremo?

Ja, to je tisto večno vprašanje, s katerim se srečujemo v uredniškem odboru in si ga zastavljamo tudi v Poverjeništvu za odnose z javnostmi – kako zastaviti Skavtiča, da bo vsak v njem našel nekaj zase? Pri reviji kot je Skavtič, je ciljna publika res različna – od volčičev, pa do odraslih skavtov in staršev. Trudimo se po svojih močeh, da bi vam bil Skavtič kar najbolj všeč, smo pa veseli vsakršnega komentarja in predloga. Tako da, kar na plano z njimi.

11. Lahko poveš še kaj o zgodovini Skavtiča? Kako se je vse skupaj začelo?

Prvi skavtski časopis z imenom SKAVTinfo smo imeli že leta 1990, obsegal pa je 6 črnobelih strani A4. Revija je ime Skavtič dobila leta 1997, marca 1999 smo črni barvi dodali še rdečo, aprila 2000 smo spremenili podobo naslovnice, potem so bile spremembe tudi marca 2003, ko smo dobili barvne platnice in dvobarvni tisk, decembra 2006 pa smo spremenili velikost Skavtiča na tako, kot je današnja.

12. Vsako skavtsko leto nam prinese nove izzive. Ali se kakšne spremembe obetajo tudi našemu Skavtiču?

Res je, tudi Skavtič čaka na spremembe. Tako vsebinske, kot tudi oblikovne. Se pa o spremembah znotraj tropa za prenovo še dogovarjamo in iščemo najboljšo rešitev. Bodo pa spremembe najverjetneje vidne že v oktobrski številki Skavtiča, pa se pustite presenetiti do takrat!

Hvala za pogovor, Irena, in veliko uspeha še naprej.

Luka, Modri rakun

Popotniki se ob odhodu iz klana odpravijo v puščavo (pa ne tako, ta pravo) in se nekoliko poglobijo vase. Takrat napišejo tudi pismo odhoda, ki ga potem pustijo voditelju. V tokratni številki objavljamo poslovilna pisma, ki so jih napisali popotniki in popotnice, ki so z letošnjim skavtskim letom postali voditelji. Preberite si, kaj so sporočili ob odhodu.

Dragi moji soklanovci!

Prišel je čas slovesa, dan ko vas zapuščam in odhajam na novo pot. Moja skavtska pot se je začela malce pozno, saj vas je večina že bila starih mačkov, polnih mnogokaterih izkušenj. Sprva sem dvomila, če je to res zame, a sem ugotovila, da četudi mi kaj ni ravno povšeči, lahko to sprejmem kot izziv in priložnost, da se naučim nekaj novega, mogoče celo koristnega za realno življenje. V pomoč pri tem ste mi bili vi, sicer mogoče malo odtrgani, a ravno zato dovolj posebni ljudje, da ste mi prirasli k srcu. Skupaj smo si vzeli za spomin razne znake, pojedli zažgano hrano, za kar nam ni bilo ravno mar, se včasih pogledali grdo, drugič pa tudi z nasmehom ter preživeli zanimive, nore, smešne dogodivščine, ki jih verjetno ne bomo pozabili.

V tem času sem zrasla, sicer ne ravno v cm, temveč kot osebnost. Čas je, da se poslovim od mladostniške norčavosti ter, da hkrati v sebi prebudim, tako otroka kot tudi malo bolj odgovorno osebo, kar srčno upam, da mi bo uspelo in pomagalo na novi poti.

Flegmatična želva

Sporočilo za vse, ki ostajajo in prihajajo v klan

- držte skupej
- radi se mejte
- pojte med potjo
- molite skupaj
- skupaj bodite kreativni
- ubogajte voditelje

aja, pa ne it vedno na morje na tabor

Zbogom, Raziskovalni merjasec

Klanovci in klanovke!

Sedaj vam pišem pismo ob odhodu iz klana na listu iz svetega pisma, ki sem ga dobila. Sedim v hladni senci zvonika cerkve nad Piranom in razmišljam o moji poti, ki sem jo prehodila kot klanovka s skavtsko obljubo v mojem srcu. Naj z vami delim nekaj mojih klanovskih doživetij.

Na prvem zimovanju smo zganjali skavtske norčije v termah Snovik in sesali zvonik s sesalcem, čeprav je bil poln snega. Na taboru smo se igrali Pu-palice in plavali v izolskem morju. Naslednje leto nas je pot zanesla peš v Podbrezje in poleti na dolenjski cviček pod vinograde in med prijazne ljudi. Še zadnje zimovanje z voditeljema Majo in Tadejem je bilo pod škofjeloškimi hribi, kjer smo imeli za sosede tudi radovljiške klanovce. Poleti pa je delovanje norosti naše glave in telesa popolnoma znorelo in smo uživali na prvem slovenskem Jamboreeju. Letošnje zimovanje pa je bilo prvo zimovanje Aleša, kot voditelja klana in tudi zaznamovano z odhodom prvega člana iz tega klana. Tabor pa nas je znova privedel do morja, kjer se bomo od vas poslovili še štirje klanovci in se podali v vode voditeljstva.

V klanu sem doživela veliko lepih trenutkov, drobnih nasmehov in prepotenih majic, smrdečih nogavic in ožuljenih podplatov. Sklenili in poglobili smo veliko prijateljstev, ki so nam dragocen zaklad za celo življenje. Spoznala sem osebo, ki mi pomeni največ in želim si, da bo na stara leta tako, kot pojemo v pesmi Adija Smolarja. Rada se bom spominjala vseh dogodivščin in norčij, ki sem jih doživela skupaj z vami.

Bodite še naprej tako “fejst”, ubogajte Aleša in uživajte super klanovsko življenje, nato pa le pogumno na pot skavtskega voditeljstva.

Srečno pot, Srečna Kanja

Primorska 2006 – Primorska 2009

Dragi klanovci,
nekaj se nas danes poslavlja od našega klana S_3 (sreča, smeh, sveto pismo, solze, spomini, sopotniki, sonce, skret, …). Na misel mi ob takih trenutkih pridejo vsi dogodki, ki sem jih v zadnjih štirih letih doživel.
Pa naj bo to ustanovitev povsem novega (svežega) klana leta 2006 pod vodstvom Florjana in pomoči Tadeja in Maje. Prvo zimovanje (kopanje v Snoviku, učenje strežbe, pustna zabava, knjige… in vse ostalo). Potovalni tabor po Primorski (pu-palice, spanje v rastlinjaku, zanimiva pot…) Naslednje leto 2007 sprejmemo novo moč v klan. Vse skupaj se je poživilo in spremenilo. Odpravili smo se na Zmrzljivko brez snega, na zimovanje v kraj, kjer smo vedno dobrodošli (Podbrezje). Tabor po Dolenjski. To leto nas vodita Maja in Tadej. Naslednje leto zimujemo v Bodovljah (se igramo jurčke), doživimo spoznavanje zamejcev in prvi slovenski Jamboree. Letos nas vodi Aleš. Zimovali smo pri Grosupljem in taborili (prehodili) Primorsko. Vmes je sledilo morje, podoknice, praznovanje rojstnih dni, vsakotedenski sestanki, druženja...
Zanimivo je, da so vsa ta leta in ti dogodki minili tako hitro, da si želim, da bi lahko poletel 4 km in 3 leta severovzhodno in vse še enkrat doživel.
/…/
Ob koncu mojega poslednjega pisma bi se rad zahvalil vsem za vse lepe trenutke, ki mi bodo za vedno ostali v lepem spominu
Brez vas ta naš klan S_3 ne bi bil isti. Lahko rečem, da mi bo to klanovsko življenje motiv za naprej kot voditelju in v življenju.

Zapisal: Igrivi rogač
avtor: Razposajeni mrjasc
ustvarejno v Piranu (pri cerkvi sv. Jurija) v petek 17. julija 2009

ZA MALE SIVE CELICE

Pred tabo je super zanimiv izziv! Najprej zmigaj svoje sive celice in razmisli ali si že kdaj "v živo" videl kakšno skavtsko znamko.

Če imaš možnost, pobrskaj malo po internetu in poskusi najti še kakšno svetovno skavtsko znamko.
Nato pa se sprehodi do najbližje pošte in povprašaj, če imajo kakšno slovensko skavtsko znamko.

Vse kar ti bo uspelo najti, nalepi sem in **oblikuj svojo skavtsko znamko!**

KAKO SE UČI SKLEPATI NA PRAKTIČEN NAČIN

Preprosto sklepanje iz znakov, ki sem jih nekega viharnega jutra opazoval na neki grski stezi v Kashmiru.

Opazovalni znak: Drevesni štor poleg steze, okrog 1m visok. Tam blizu kamen, velik ko kokosov oreh, na katerem je prilepljenih nekaj stisnjenih posušenih kosov orehove skorje. Orehova skorja tudi na štoru. Dalje ob stezi, trideset metrov južno od štora, je ležalo nekaj kosov lupinštirih orehov. Blizu steze je štrlela v zrak visoka, strma skala. Edino vidno drevo je stalo 150 m severno od drevesnega štora.
Ob štoru na tleh je ležala kepa strjenega blata, v katerem je bil odtisk travnatega čevlja.

Kaj bi ti napravil/a s temi znaki? Lahko si zapišeš.

Jaz sem jih razumel tako: Pred dvema dnevoma je šel mož, ki je nosil breme, ker nositelji bremen istih pri počivanju ne odlagajo, ampak jih samo naslanjajo na nagnjene skale. Da ni nosil bremena, bi bil najbrž sedel na štor; ali on je šel rajši do skale 30 m dalje. V tistih deželah ženske ne nosijo bremen; zato je bil mož. Prej pa je s kamnom drobil orehove lupine na štoru; orehe pa si je bil prinesel od orehovega drevesa, stoječega sto petdeset metrov severneje. Zato je potoval proti jugu. Imel pa je v načrtu dolgo potovanje, kajti nosil je čevlje in ni hodil bos, kakor bi bil napravil, da se je gibal blizu svojega doma.
Pred tremi dnevi je deževalo in kepa blata je obvisela na njegovih podplatih, ko so bila tla še mokra; ali potlej ni več deževalo in zato so bila suha. Tudi orehova lupina je bila suha in je potrjevala domnevano dobo.
S temi podrobnostmi ni v zvezi nikaka važna zgodba; ali dajejo nam primer vsakodnevne vaje, kakršne naj bi delali skavti.

Robert Baden Powell

Podobna vaja za krepitev naših malih sivih celic - spomina - je tudi ta igra kot opazovalna vaja.

Določitev mesta

Predloži nekaj fotografij ali skic predmetov iz okolice, ki jih morajo poznati vsi skavti, ako imajo odprte oči, npr. križišča, čudno okno, cev za odtekanje deževnice, vremenskega petelina, odsev v vodi (ugibanje o predmetih, ki ga povzročajo) itd.

O teh opazovanjih se lahko napravi tekma med dvema posameznikoma ali med vodoma.

Robert Baden Powell

Povzeto po knjigi “Skavt, navodilo za vzgojo dobrih državljanov“.

Fran Milčinski

Butalski policaj in Cefizelj

V Butalah so imeli občinskega hlapca, ob delavnikih je goved pasel in lenobo, ob nedeljah in praznikih pa si je na glavo poveznil kapo, ta kapa je bila rdeče obšita, v roko je vzel helebardo ali sulico in je bil policaj, strah vseh tolovajev.
O tem policaju je slišal tudi grozanski razbojnik Cefizelj, ki so pravili, da je že sedem ljudi zadušil in tri ženske. Pa je zasrbelo Cefizlja, da si gre ogledat policaja, in je bilo tisto nedeljo, ko obhajajo v Butalah vsakoletno žegnanje in poboj, pa je šel v Butale in se nastavil policaju tik pod nos.

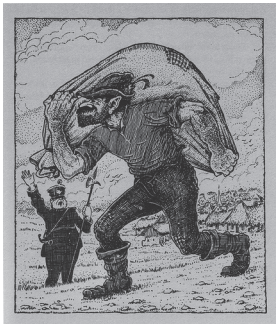

Policaj je rekel: »Hop, Cefizelj, te že imam! Marš v luknjo! Imamo krojača, se mu pravi rabelj, ti bo vzel mero okrog vratu.«
Cefizelj ni rekel ne bev ne mev in je šel s policajem. Pa prideta mimo peka.
»Oh,« je vzkliknil Cefizelj, »dokler še lahko požiram, en sam edini koruzni hlebček bi rad snedel, tako dobrih, pravijo, ne peko nikjer nikoder kakor v Butalah.«
»Nu!« je pritrdil policaj. »Pri nas imamo masten gnoj, naša moka iz naše koruze je kakor zabeljena.«

In ker je bil pek za občinskega moža, mu policaj ni maral odjesti dobička in je pustil Cefizlja v pekarijo in se je s helebardo ali sulico postavil pred vrata, da ga počaka. Čaka in čaka, pa ga ni bilo Cefizlja — šent je bil odšel pri zadnjih vratih in se niti ni poslovil. Policaj hud — krščen Matiček! — tako je bil hud, da je kar pljunil. Ali Cefizlja ni bilo in ga ni bilo in ni vse nič pomagalo.
Poteče teden, potečeta dva, pride tretja nedelja, pa je Cefizlja spet zasrbelo, da gre v Butale, in je šel in se nastavil policaju pod nos.
»Hop,« je rekel policaj, »ali te imam! Zdaj mi več ne uideš!« in ga je prijel za rokav.

Cefizelj je prosil zamere: »Tujec sem,« je rekel, »deželan, pa sem zadnjič pot zgrešil od peka, da vas nisem našel. Ali mi je bilo malo hudo!« — in je šel s policajem kakor jagnje za materjo.
Pa prideta mimo peka in Cefizelj se je spomnil, da je lačen, in je lepo prosil, in

policaj ga je spustil v pekarijo: mislil si je: »Ti si zvit, jaz pa še bolj, to pot mi ne uideš!« in se je postavil na zadnja vrata. In je čakal in čakal, pa ni dočakal, ker je Cefizelj to pot šel zbogom pri sprednjih durih; in je bil policaj sila hud, malo je manjkalo, da ni zaklel.

Potečejo trije tedni, pa Cefizelj spet v Butale in policaju pod nos.
»Hop,« je rekel policaj, »ali te imam! Jaz ti pokažem, kaj je butalski policaj, da mu boš uhajal!« in ga je prijel za rokav.
Cefizelj je prosil zamere: »Ni vas bilo pred vrati,« je rekel, »pa sem vas iskal, kje ste; do današnjega dne sem vas iskal in do tele ure,« in je šel s policajem in se ni nič branil.

Prideta mimo peka in si je Cefizelj spet zmislil, da bi šel noter in si kupil koruzni hlebček, in je milo prosil, da nikoli tega. Pa je rekel policaj: »Tiček ti, bi mi rad spet ušel — pri tistih durih, ne, kjer mene ne bo? Ne boš, Jaka! Daj semkaj stopi, grem sam kupit koruzni hlebček, pa me ti čakaj tukajle!«

In je policaj šel in kupil in prišel nazaj, in ko je hotel Cefizlju dati hlebček, ni bilo več Cefizlja. In je bil policaj tako jezen, da je jezik pokazal za Cefizljem, in je še dobro, da
Cefizelj tega ni videl; zakaj Cefizelj je bil grozanski ropar, ki so pravili, da je že sedem ljudi zadušil in pa tri ženske.

Še ena butalska šala

Dva Butalca se sprehajata po polju in srečata kmeta s kravo:
“Koliko je stara krava?”
“Dve leti.”
“Po čem to vidite?”
“Po rogovih,” odvrne kmet.
“Ah, saj res,” pravi prvi Butalec drugemu, “saj ima šele dva roga.”

janezek
ABC
ALI ZNA KDO OD VAS POLEG STEKLA NAŠTETI ŠE KAKŠEN PREDMET, KI JE PROZOREN?
UČITELJICA
JANEZEK
JAAZ! LUKNJA V KLJUČAVNICI!